

pedagógia» papirosarcai feleslegesek, mert abban mindenki egyetért, hogy minél alaposabban eléri az iskola a szellemi nevelés terén sajátos céljait, annál inkább szolgálja a honvédelem érdekeit is. De nagyon egyoldalú álláspont volna a testi arravalóság szempontjait teljesen mellőzni. Hetenként egy szabad délutánt (a játékdélutánt), havonként egy egész napot a katonai előkészítés érdekében felhasználni nagyon értékes lesz és e követeléssel minden jogos kívánság kielégíthető. — A lefolyt tárgyalás eredményeként készült felterjesztést a M. Tképző 1. száma közli.

Nemzeti Névelés (1916) 1. és 2. számaiból is látszik, hogy a nevelés új feladatai mindazokat foglalkoztatják, akik valamely pontról a mai állapotokat figyelik s a jövőt elgondolják. Teljesen érthető, hogy *Szász Károly* a nőkérdést abba az irányba szeretné terelni, hogy «a nők számára legfontosabb élethivatásoknak, a családi nevelésnek gyakorlása biztosíttassék», mert a nemzet jövőjének biztosítékait több tekintetben a családban kell keresnünk és megalkotnunk. Ezt hangoztatja *Gyertyánffy István* is, aki *Theano*-jában azt fejtegette: mi a nők hivatása az erkölcsi megújulás szolgálatában; itt meg folytatja, hogy «anyákra van szüksége most a hazának, olyanokra, akik fel is tudják nevelni gyermekeiket értékes emberré». Pedagógus nem mondhat, nem is gondolhat mást, mert a nevelés főhelye valóban a család, a fő nevelő az anya. De éppen a középosztályban, amelyre itt elsősorban gondolnak, a mai viszonyok mind ellene vannak eme követelmény teljesülésének (v. ö. *Buday D.* cikkét, Bp. Szemle febr. sz.) s ezért dhajtunk nagy figyelmet *Lázárné Kaszner J.* dolgozatának, aki a nőknek kettős hivatását hangoztatja, a hitvestárson kívül a hivatásosan dolgozó embert is látja bennök, számukra a nemzet érdekében kívánja megfelelő pályák megnyitását és a tudományos pályákra való todulás meggátálására a leányok figyelmét inkább a gazdasági foglalkozások felé szeretné terelni. E mai vonatkozások között érdekes és gondolatkelto *Sebestyénne Stetina Ilona* emlékezése Veres Pálnéről. A szerző dolgozatai egymásután több-több részletet nyújtanak nőnevelésünk történetéből s reméljük, hogy egyszer csak meglep bennünket az általa jól ismert korszak teljes történetével. Sokat tenne ezzel arra, hogy a nőnevelés kérdése a mostani egyoldalú és gyakran szűkkörű megítélésből kiemelkedjék.

Orsz. Középis. Tanáregy. Közlöny (1915/6) 8—9. sz. *Cholnoky J.* a középis. földrajzi oktatás javítása tárgyában részletes javaslatot terjeszt elő. A nyolc évre elosztott anyagot ugyanúgy jelöli meg, mint a Földr. Társ. javaslata (l. M. P. 1916: 109. 1.), de részletezi is és óraszámot is közöl (3, 3, 2, 2, 2, 2, 2 = 18). *Incze J.* a felső leányisk. reformkérdés mai állását ismerteti. A mozgalom okául azt jelöli meg, hogy a f. l. öncélú intézményként nem kell a közönségnek, mert nem ad anyagilag értékesíthető képzést és nem jó alap másféle iskolafajok számára. A felmerült tervek kritikai ismertetése után a középfokú nőnevelési intézeteknek olyan szervezetét ajánlja, amelynek gerince a 8 osztályos, reális irányú leányliceum lenne, az V. o.-tól kezdve elválnék a törzstől 4 osztályos gimn. irány. *Kemény F.* bő szemlében világítja meg az ifjúság katonai előkészítésére vonatkozó külföldi törekvéseket. Az oroszok egyoldalúan a háború